

גיליון מס' 189

כניסת שבת:
ירושלים: 19:12
ת"א: 19:27
חיפה: 18:20
באר-שבע: 19:28

יציאת שבת:
ירושלים: 20:30
ת"א: 20:33
חיפה: 20:35
באר-שבע: 20:31

השבוע בגליון:

4

את אחי אנוכי מבקש:
שיר דומע לחטופים

אנשי פסטיבל בכותל:
כך נראתה עצרת הממונים
בכותל בצל 'פסטיבל האור'

3

קורח 2014:
ממשיכי-דרכו הישראלים
של קורח

קורח והפוליטיקאים:
הקשר המוחך

3

5

יריית פתיחה / אבישי פרי

1. כולנו 'פרנקל'...

מחלוקת - במובן החודרני יותר - יוצרת גם ניתוח פיזי של נפשות ישראל, כביכול.

האחד היהודי נקרע לגזרים. מבעית.

'קרע בעם' - המובן האחר.

***

השבוע, כמו בעוד סיטואציות מדממות אחרות, קיבלנו ביטוי לליכוד הכלל-ישראלי העמוק.

***

מחלוקת. מילה אחת - **בימים האחרונים אני מרגיש, משום-מה, ששם משפחתי הפך לשעה לפרנקל. גם אתם?**

נאקתה היוצאת מן הלב של אם החטוף יעקב פרנקל גרמה למדינה שלמה להזיל דמעה.

בעיני-בשר נראית מחלוקת קורח כעוד סכסוך מוכר. עוד סיפור

בטוחני, שאימהות ישראליות רבות, תעו לרגע. חישובו שיעקב, בנה, הוא בנם שלהם. הצמרמורת יצאה מנוף-איילון והרטיטה את הלבבות היהודיים שלנו.

של מריבה רוויית אמוציות בין פלג זה למשנהו. כמו החיכוך של הצמד ביבי-רובי. אלא, שזהו שלא. לגמרי לא.

תבינו: בעיני, לא היה כאן מפגן סולידריות אוניברסאליות, זו שהומצאה על-ידי האירופאים, בעלי האמפתיה המלאכותית. הייתה זו, למען האמת, הבעת רגישות יהודית עמוקה.

במבט מתבונן יותר, יש כאן היבט עמוק בהרבה: ידוע בשמם של ספרי חכמינו, כי עם ישראל חשוב כגוף אחד גדול. ומכאן, שהיוצר פירוד, סכסוך ומדנים, כמוהו כמבתר גוף לנתחים וכחותך בבשר החי..

גיליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אבישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא': 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל': 0527697719

100 <<< <<< הדפסות בצבע מלא גודל A3 בשקל ליחידה! 500 הדפסות בצבע מלא גודל A3 ב-0.60 אגורות! (המחירים אינם כוללים מע"מ). רק בדפוס חדוה, טל': 02-5827738

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

הקרעים התאחו, והכל חשו כאילו אחיהם, דמם ובשרם, נמצאים בגוב האריות החמאסי.

תחושה שאין לה מילים לביטוי.

כנגד האיחוד המרשים והמפעים הזה, מידי-יום יש את ממשיכי דרכו של קורח. המורשת מסכסכת המדנים עודנה חיה, בועטת ותוססת. אותם שלא ישנים בלילה עד שיכפישו עדה שלמה, בת כמיליון נפש, בכינויי גנאי ארסיים בוטים, הזכורים לנו היטב מתקופת 'דר שטירמר'.

קורח לא לבד.

***

קורח זכה למיתה חריגה מגדר הרגיל. לא די שגופו נבלע, יחד עם מאות מתומכיו ואוהדיו, באדמה פוערת-הפה, אלא שאף הגוף עצמו נאכל והתפורר עד-דק. כל-זאת, שאלנו הפתח דברינו, למה?

נראה, שבא הדבר ללמדך דמות חורבנה של מחלוקת הרסנית. היא איננה רק פירוד בין אישים אלא **ביתור של גוף איש אחד - הכלל-ישראלי.**

היא קורעת את העם - החשוב כאמור לגוף אחד - ומבתרת אותו לגזרי-גזרים.

גופו של קורח, כתשובת-נגד אלוקית קולעת לחרחור המדנים שהוביל בזחיות.

***

בימים האחרונים, הדאגה המתמדת והכנה לשלום הילדים החטופים, כמוני כמוכם, לא נותנת לי מנוח. תמונותיהם מהדהדות בראשי ולא מרפות. המקרא שחיש מצלצל באוזניי הינו של יוסף התר אחרי אחיו שעקבותיהם נעלמו ממנו: **"את אחיי אנוכי מבקש.** הגידה לי, איפה הם רועים?". אני מרגיש, משום-מה, ששם משפחתי הפך לשעה לפרנקל.

גם אתם?

בגדר דין 'דופן עקומה'

בתלמוד סוכה (ד, א) נאמר: סוכה הגבוהה מעל עשרים אמה שעל חלקה הגדול שוכנת איצטבה, ועל חלקה האחר לא, אם ישב האדם בחלק נטול האיצבא יצא ידי חובתו, מדין 'דופן עקומה', והיינו - שהדופן מתקרב

בראש הביא את תמיהת של רבי ישעיה: האיך תהא סוכה זו כשרה, הלא דומה היא לסכך שחציו פסול וחציו כשר והאדם יושב בחציו הפסול, שוודאי לא יצא בה ידי חובתו. ויישב ששונה הדבר, שכן סוכה שהינה למעלה מעשרים אמה לא נחשב הסכך שלה לפסול.

אכן, לבטח תקשו עדיין: אמנם הסכך לא נחשב לפסול, אך עדיין היושב מתחתיה יושב במקום שגובהו למעלה מעשרים אמה, וישיבתו אפוא פסולה בעליל!

אלא, שנראה כי שאלה זו כרוכה הדק עם הנדון שהעמדנו בשבוע שעבר במדור זה: מה גדרה של מצוות סוכה ודיניה; האם אלו מושטים על האדם, או שמא הם דינים שנקבעו בגופה של סוכה.

מעתה נראה, שאילו ננקוט כעמדה האחרונה, אף אם האדם יושב במקום הסוכה גובהה למעלה מעשרים אמה, הרי שמכל-מקום הסוכה עצמה בעצמותה, כפי שמעיד הרא"ש, נחשבת לכשרה בעליל. הוי-אומר, שבעינינו האדם יושב בסוכה של למטה מעשרים אמה, ובהחלט יוצא ידי חובתו.

ונראה, שזוהי בעצם כוונת הרא"ש, ביישבו שסכך של סוכה הגבוהה למעלה מעשרים אמה לא חשוב לפסול, ובהחלט יוכל לקיים בה האדם מצוות סוכה. היינו - שלא כיוון הרא"ש רק לחדד את ההבדל בין סוכה פסולה לזו - דבר שלכאורה עדיין לא מיישב, אלא גם להסביר מדוע האדם יושב במקום כשר...

את הגיליון שלפניכם, ניתן לקבל מידי שבוע בדיוור מייל בשליחת מייל אל: abyisrael@gmail.com

מקורח ועד הפוליטיקאים

אחד מהאבסורדים הגדולים של אנשים, זה שכאשר הם מבקרים מעשה וכדומה בגאון - הם חושפים את מגרעותיהם שלהם.

קורח הוא הראשון בתור. הוא מטיח בפני משה: "מדוע תתנשאו על קהל ה'", בו-בשעה שהוא עצמו מצהיר על שאיפתו לשררה. התנשאות במיטבה.

המידה הזו מאפיינת בעיקר אנשי כסא. הם מדברים רבות על הזווית היהודית ומטיפים לשומרי מצוות לשמור עליה (לדוגמא בנושא ה'נטל') - כאשר הם עצמם מעורטלים טוטאלית מיהדות. אבסורדי. לא?

בעגה חזלית"ת זה נשמע כך: "כל הפוסל במומו פוסל" (קידושין ע, א). כלומר: כל התר אחרי מום ברעו, איננו חושף אל את מגרעות עצמו.

ההסבר הפסיכולוגי הפשוט הינו, שאדם שלא רוצה להיות בגפו עם מגרעותיו. אלו יציקו לו ולא יתנו לו מנוח.

אז מהיום, כדאי שנזכור: לא כדאי להזכיר מומים בקול!

נקודה טובה.

אנשי 'פסטיבל' בכותל המערבי

יום ראשון, ט"ז סיוון תשע"ד. שריד בית המקדש, ירושלים העתיקה.

בהתראה של שעות אחדות, אחרי הוראה של הרב הראשי, הרב דוד לאו, הכותל מתמלא אדם. מתפללים, סרוגים כשחורים, נושאים עיניים לשמים בתחינה שיחון עם עני ואביון ויחלץ החטופים מן השביה.

לא הרחק מכאן, ירושלים של מטה. המונו תיירים, יהודים כנכרים, משוטטים בעיר העתיקה ונהנים מזיוה החיצוני של ירושלים, במסגרת פסטיבל 'אור ירושלים'. כמה קוטבי, כמה פרדוכסלי.

אולם בצל המבט החשוך הזה [אולי תרתי-משמע] אני רואה אלומת-אור:

אילו ישנם כמה יהודים של פסטיבל האורות, שזכו בעטיה של עצרת הממוזנים לחזות ולטעום מטעמה של תפילה יהודית משתפכת וזכה, דיינו!

פרטנות הטבע

הרב שמעון יוסף זלול
חגיג-שיעור, אלעד

מאבק שררה פנימי

ויקח קורח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלח בני ראובן. ויקומו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתיים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם (ט"ז, א"ב) רש"י: "ויקח קורח - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה. וזהו שתרגם אונקלוס: 'ואתפלג' - נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת".

במשנה במסכת אבות (פרק ה' משנה י"ז) שנינו: "כל מחלוקת שהיא לשם שמים-סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים-אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים? זו מחלוקת הלל ושמאי. ושאינה לשם שמים? זו מחלוקת קורח וכל עדתו".

וידועה השאלה, שהרי ברישא של המשנה-היא מזכירה כדוגמא למחלוקת שהיא לשם שמים את מחלוקתם של 'הלל ושמאי', אשר היו שניהם בעלי פלוגתא זה של זה, והיינו: שהלל ושמאי-היו שני הצדדים באותה מחלוקת שהיא לשם שמים. לעומת זאת בסיפא של המשנה-היא מזכירה כדוגמא למחלוקת שאינה לשם שמים את מחלוקת קורח ועדתו, ואנו היינו מצפים שתכתוב: מחלוקת קורח ומשה, שהרי קורח ומשה היו שני בעלי הפלוגתא אשר נחלקו זה עם זה, ולא קורח ועדתו-אשר היו כולם בצד אחד? והתשובה לכך היא: כי אומנם אין הכוונה כאן למחלוקתו של קורח כנגד משה רבינו, אלא למחלוקתם של קורח ועדתו! שכן גם בתוך עדת קורח עצמה, בין אותם מאתיים וחמישים איש אשר הצטרפו אל קורח לבין עצמם-התפתחה מחלוקת שכל כולה לא הייתה לשם שמים, אלא לשם תאוות הכבוד שבערה בליבם של אותם אנשים! כל אחד מהם לא ביקש אלא לזכות בגדולה לעצמו, להיות כהן גדול בעצמו ולפיכך, בסופו של דבר, איש מהם לא זכה במשרה-וכולם אבדו, שכן כאמור, מחלוקת שאינה לשם שמים-אין סופה להתקיים! וזהו שפתח הפסוק בלשון יחיד ויקח קורח למרות שבפסוק זה מוזכרים ארבעה אנשים. והיה מן הראוי לומר ויקחו אלא ללמדך שהמערערים על משה ואהרן היו בהם קבוצות שכל אחת רצתה את השררה והגדולה רק לעצמה.

ומעתה יובן לשון המשנה במסכת אבות, מדוע לא אמר התנא בלשונו מחלוקת הלל ושמאי ועדתם כמו שאמר אצל מחלוקת קורח וכל עדתו? אלא משום שאצל מחלוקת בית הלל ובית שמאי היו שתי קבוצות שנחלקו, אך כל קבוצה הייתה מאוחדת ומלוכדת בינה לבין עצמה ואילו אצל קורח ועדתו היו ביניהם ובתוכם מחלוקות וחילוקי דעות.

ואפשר עוד ליישב את השאלה באופן נוסף: אומנם ודאי מתייחסת המשנה במסכת אבות למחלוקתו של קורח כנגד משה רבינו, אולם בכל אופן-לא היה מקום להזכיר כאן את שמו של משה, מפני שבכל מחלוקת בעולם, נוטלים שני הצדדים חלק: זה אוסר-וזה מתיר; זה פוטר-וזה מחייב וכו'. לעומת זאת, במחלוקתם של קורח ועדתו כנגד משה רבינו לא היו שני צדדים, אלא צד אחד בלבד.. שכן משה רבינו מצדו, מוכן היה לוותר בשמחה על המנהיגות לטובת קורח, אלא שלא בן תלויים הדברים! משה רבינו כשלעצמו לא היה צריך מאומה, אלא שהקב"ה הורה לו לעשות את שעשה - ולהוראותיו הוא ציית ללא עוררין!

נמצא אפוא, כי במחלוקת קורח ועדתו-היה רק צד אחד.. רק קורח עורר את המחלוקת, בעוד משה רבינו אינו נוטל בכך כל חלק.. לפיכך, אף במשנתנו-לא הוזכר שמו של משה ביחס למחלוקת קורח ועדתו, שכן הוא לא נטל כל חלק פעיל במחלוקת זו, אשר רק קורח ועדתו היו שותפים בה. שבת שלום!

לתגובות והערות: shimonyo@gmail.com
054-3299329

את אחי אנוכי מבקש... / שיר לחטופים
אבישי פרי, מגיש שיר דומע ובו הוא מביע כמיהה לדעת איה נמצאים אחיו, אחינו, נפתלי, אייל וגיל-עד

את אחי אנוכי מבקש
נפתלי, אייל וגיל-עד, אייכם? אני חושש

אמרו שלום, בשרו חיים
ההורים מחכים

שלומכם שפיר, הייטב?
אכלתם בוקר? הסידור של אמא נרטב

הבהרי חברון מושבכם
או בכפר מנוכר ואפלולי?

הגידו נא לי, הגידו איפה אתם רועים
קולכם היהודי לאלוקים, השתדלו נא להרעים

אחיי, אתם חיים?
את קולי אתם שומעים?

נפתלי, אייל וגיל-עד
מדינה שלמה מחכה לראותכם, הושיטו נא יד...

מילה בתפילה באורי תפילה

עבדים' בישראל!

ברוך אתה ה' וכו' שלא עשני עבד. (מתוך ברכות השחר)

עבדות. מושג שנראה שייך לעולם מיושן ופרימיטיבי - נוסח סין דהיום. אך למען באמת, עבדות מפרכת לא מחייבת אדון בוחן וגוון שפוף מעבודה מפרכת וכותשת-כוחות. היא יכולה לקבל ביטוי גם בבני-חורין שכובלים עצמם, במודע, במוסרות. עידן האיפון הוא ההמחשה הקולעת ביותר לעבדות המודרנית. אתה יכול לראות אנשים רכונים כמעט 24/7 על מסך זעיר, כמו היו לשקדני גמרא. לרגע, לא אפילו חטוף, לא יסיטו עיניהם. נראה, שכאשר אנו מברכים בברכות השחר ברכת "שלא עשני עבד", איננו מתכוונים רק לעבדות הנושנה, אלא גם לזו בת-זמננו.

מעתה, יתבהר נוסח הברכה, המובאת בלשון שלילה - "שלא עשני עבד" - ולא בלשון חיוב - "שעשני בן חורין". שכן, לא להיות עבד אפשר גם אפשר, אך להיות "בן-חורין", צריך לאמץ קודים רוחניים. קרי: לימוד התורה. שכבר אמרו "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה". (משניות אבות).